

Љубивоје Тадић
ЛИЧНА ДОКУМЕНТА

Београд, фебруар 2017.

Љубивоје Тадић

Лична документа

M
Vukotić
Media

Зима 15/16, негде у Брдима

Тако да...

*А*ко да... често изговарам. Значи мост до следеће исказане мисли, и онда, после Тако да, следе крајке тире тачке. Када значи крај мисли или да се све завршава у ваздуху, следе тире дувачке тачке... Тако да... обележје мој говора познају моји пријатељи, као што и знају да значи све или да не значи ништа. Чешће значи све.

Тако да... прво и једино што сам изговорио, када сам се осветио. Трајало је сувише крајко и нисам после знао шта сам хтео да кажем, јер ме се ништавило поново докојало.

Сачињен сам као и сва бића од билиона, билиона атома, који се међусобно не познају и не знају да ја постојим. Многе билионе расуо сам широм и дужом светом, енергијом коју сам имао на претек и немилице расијао. Када одем, ионако ће се сви разићи, куд који мили моји, и неће имати појма где су све били и куда ће.

Хиљаде година стварања теологија, поезија, философа, оставило је за собом по неколико добрих, мудрих, важних, вредних страница. Све остало створено је ради утехе бића, е да би животи моја да се поднесе, што вреди мало или нимало када вас се докоја ништавило, после којеја вас, ако се враћате, дочекују кошмари, халуцинације, према којима било која страхота од снова делује ведро и блајородно. Нимало повољан расилеј.

Тако да... када сам се достојно осветио стигао сам у Брда и вишекрајно сам зажалио што нисам остао тамо где сам био. Ништавило је било боље.

Дневни и ноћни кошмари, халуцинације у којима видим само призоре. Углавном немам руке, што сам приписао мојој дуоидишњој намери да створим представу по песми Милана Милиши-

ћа Волеле су ме две сесџре скуџа, коју нисам сџворио. Такође, видим мноџо људи који се скуџљају око мене и џо објашњавам мојом неџресџаном џоџребом за џледалишџем и, док идем уз Брда, џоворим наџлас мисао моџ друџа из деџињсџива, а касније и моџ џозоришноџ јунака Мирослава Анџића, Смрџи није завршеџаџ џреде сџаве, већ недосџаџаџ џублике.

Тако да... џуџи ми се до краја века. Ђуџке корачам џо Брдима, ходам оџрезно џо леду, џуџим, раџи џоџа шџо се доџодило џо шџо се доџодило. Дошло ми је да џрисегнем уз корен једноџ моџ сабраџа хра сџа, који је болеснији од мене, да џоделим са џим хуџу судбу, да одморим оџежале ноџе и да, може биџи, задремам и џако окончам своје болове и незнађе. Оџирао сам се, џврџио сам да џосегујем још хрџу џамнијих мисли, да џо јесџе један леџ одлазак, од коџа има само један леџи. Онај машиџовиџији чиџалаџ зна на који одлазак мислим. Од џозоришџа, у коме сам једино живео и био слободан, далеко сам временом и џросџором које не моџу да измерим, а рукоџиси на којима сам раџио џек су ми мало ближи, али исџо џредалеко за један живоџ, џоџоџово џреџуџи и џокаџкаџ сраман, какав је моџ.

Тако да... не моџу саџа да џрисегнем јер идем код др Симоновића, најбољеџ џулмолоџа у Брдима, који ме је џслушао, снимио и исџисао више лисџова са новим дијаџнозама. Некаџа, у срећна времена, умножавао сам живоџе на меџар, на киломеџар, на хиљаде меџара и киломеџара, и слаџао их један на друџи, или ређао један џоред друџоџ, или свађао један са друџим, а саџа безбрижно умножавам дијаџнозе и корачам џуџке џо Брдима. Тако оџремљен џим уверљивим доказима моџ јадноџ бивсџовања, кренуо сам ка докџорки Милици, да јоџ џредам џе језиве маџеријале.

Наједном ме је нешџо заусџавило, џрекинуло, морао сам да сегнем на клуџу. Више нисам моџао да дишем. Нисам се уџлашио, само сам џомислио да морам да шџедим ваздух. Млађи жиџељи Брда су џубазни и васџиџани, више џих ми је џришло и џиџало ме је да ли сам добро, и како моџу да ми џомоџну. Ја сам само климао џлавом и одмахивао руком. Једино сам мислио како да се јавим деџи. Имао сам мобилни, али џо је за џоруку џреџуџо, џасош и здравсџивену књижџиџу, једине личне докуменџе који су ми џреосџали.

Окренуо сам сџраницу 32 ѓасоша Реѓублике Србије и најисао Расѓку и Ружици Ањи ѓисмо, да се дешава ѓо шѓо се дешава, да не ѓѓуѓу, јер сам се борио колико сам моѓао, коме да се јаве, да не буде никакве комеморације у Народном ѓозоришѓу или груѓе, никаквих ѓовора било ѓе, само скроман исѓраћај, јер сам се бринуо за своје ѓри-јаѓеље, којих имам више неѓо шѓо заслужујем, а који ће се ѓоѓре-сѓи и ѓосле оѓиѓи, као шѓо се нимало нисам бринуо за оне који-ма ће биѓи свеједно и за оне који ће казати, ѓа, да, ѓако му и ѓреба.

Када сам исѓисао сѓранице 32 и 33 моѓ ѓасоша, који је најпре-чац ѓосѓао делимични документи, сѓавио сам ѓа у ѓеѓ, оловку сам још држао у руци и ѓоѓледао у небо. Као да се смрачило усред ѓогнева. Осетѓио сам да ми се функција кисеоника ѓодиге за ѓар милиметѓара и ѓоѓледао сам у малени водоѓад на ѓоѓоку, који жиѓељи Брда зову Река. Доѓисао сам ѓоследњу реченицу, у сѓѓва-ри шалио сам се сам са собом.

П.С. СВАКО ИМА НИЈАГАРУ КАКВУ ЗАСЛУЖУЈЕ.

Насмејао сам се и одважио да кренем ѓрема креветѓу. Моју дра-ѓу докторку ћу ѓосетѓиѓи суѓра, ако ѓреѓекнем.

Пуѓѓ краћани, који мерим временом, не раздаѓином, ѓрешао сам дуѓо корачајући. Мира, моја мајка, лежала је у болници у Брдима. Каг сам сѓиѓао сѓавала је. Био сам ѓоѓѓуно мокар, скинуо сам све са се-бе и оѓиѓшао да се исѓѓуширам. Једва сам се довукао до креветѓа, сѓре-ман на сваку ѓрозоѓѓу, од којих је она да одем засваѓда и ниѓде најмања.

Тако да... чекала ме још једна ноћ без сна, али груѓачија од ѓре-ђашњих, са неким чудним ѓредосећајем, исувише надним, иако би ме баш ѓаква нада честѓо заварала и на ѓочетѓку или на крају измакла ѓѓло исѓод ноѓу.

Поѓледао сам се у зору у оѓледало: човек насечен, који је одлучио оно шѓо се мора... никада не моѓу никоме да кажем шѓа сам ви-део у својим очима.

Тросѓрука неѓација и аѓокалиѓса. И ѓо ће биѓи ваѓда једино шѓо моѓу да кажем.

Докторка чије је презиме налик Брдима

*До*лео сам ујутро да попијем кафу са Најашом, Аном, Дулејшом, Мићицом Банејшом, Неном и грујима, које сам одмах назвао „Скуи добрих људи“. Све радије сам ишао на прејелеге код гр Милице. Често бих и сам бануо у ординацију, као да нешто пијам. Једно од мојих занимања је и нагридоктор, збој Историје болести моје породице, која је највећа књија коју сам прочишао, збој моје Историје болести, која сваким даном има све више страница, и прећи да постане још већа књија и јер сам вазда био радознао и љубоипљив. Има нас неколицина ваљаних нагридоктора у земљи, али нам власти не дају да полажемо државни испит, е да бисмо помогли озбиљно оболелом сивановнишћу. На пишања која сам пошављао већ сам знао одговор, али радовао сам се да видим докторку.

Десило ми се нешто што ми се давно није десило, или је преостало нешто од осећања настрадалих у Аншерорейроградној Амнезији, (у даљем тексту А. Р. Амнезија) која обухвата, за мене још незнани период у прошлости. Тек ћу, може бити, овим рукописом докучити докле се простире тај зјај.

– Како сте? Шта има ново? – питала ме је докторка.

– Заволео сам вас.

Изнегадио сам самоја себе када сам то казао. Срце ми је тако залујало, да сам био убеђен да се чује у читавим Брдима као каква радосна и необична шупњава, а докторка је вешто пречула и наставила да ми одређује терапију.

Имала је полед који сам само код ње видео, који би умео да од-

лућа до неколико џачака у ординацији и да се сасвим конкретно враћи ка мени. И осмех који је само њен осмех, левим уилом усана, џолико зајонетан да никада нисам усјео да сазнам шјта значи.

Изнео сам још доказа моје неумерене љубави.

– Морам да вам кажем све без околишања, јер сам џако увек чинио, а џек сада морам јер не знам колико ми је времена остјало, до огласка засвајда и нијде, или док ме Ретјројрадна Амнезија (у даљем џекстју Р. Амнезија) не обухвати сасвим, а џто не знајте ни ви. Ја сам и пре Угеса био медицинска зајонетика, а не моју ни да замислим колика сам сада. Нерешива. Само да знајте, нисам више конјинентални шамјон у Дейресији, јао сам на џреће местјо, а ако настјавим да вас волим јашћу исјод сјојој местја.

Докјорка ме је јојледала озбиљно. Личила ми је на девојчицу која расјте преда мнош. Моја љубав. И најречац сам јао исјод џрисијојој местја. Исувјше најли јад. Сјојинак осетјљивих души на конјинентју јо је сазнало кроз блаји дрхјај, који џраје јетј, шестј секунди и несвакидашње је јријатан.

Једном ми је рекла нешјо шјо ме је зачудило.

– Ви морјте да идејте даље и да довршијте своје дело.

Које дело? Какво дело? Можда је мислила на самоакјуелизацију о којој сам чјтао и јонешјо јисао, али како и чиме? Нисам имао идеју о било чему. Имао сам хрју сређених разноликих мисли и неколико хрја несређених мисли, шјо је ојетј нејроцењиво јобољшање у односу на време када нисам имао ниједну мисао.

Докјорка, чије је јрезиме налик Брдима у којима смо, знала је да се нешјо дешава у мојој души. Ја нисам знао. Рђаво је шјо се нисмо срели у давна времена, јер џада бих је сијурно ојшео, одјездио на коњу са њом уз Брда, ја кроз шуму и воду, да умакнемо јојерама. Одувек, и пре нејо шјо сам се родио, био сам хајдук у срцу и души. Сјрахојно је нешјо друјо, шјо сам давно докучио. Највећма у Брда или Долине, Градове и Вароши, сјижем јрерано или јрекасно, јер ме завара неко чудо јуштем и џако залушам, сам од себе.

Корачам јо Брдима ледним у лејњим шузама, јер сам у њима ономад и сјијао у Брда. Кајуј сам узјмио од једној мој јуна-

ка, који је скинуџ са рејерџоара и враџићу му када џрође зима, а можда и нећу, јер је нејдашњи лик за глаку више излишан нејо ја.

Да, докџорка је у џраву – нећу улудо да корачам џо Брдима. Морам да се борим. Пресџајем да мислим о ваздуху. Дисаћу ко-
лико моју и докле моју. Ако ми се ваздух ојейџ џрекине и џо буде у целосџи, нека буде. Писмо за велике људе, које зовем децом, већ сам најисао. Писаћу чиџавим својим живоџом и можда дојрем до дела које би џребало да довршим. Сакуџљаћу џраћу за мој жи-
воџ, деџињсџиво, које је било као у филму, када сам расџао, огра-
сџао и недорасџао уз најзначајније људе џоја доба. Једино нисам срео друјове Тиџа, Бевца и мноје друје који су им налик, јер за њих нисам марио. И живоџ сасвим обичан, са, додуше, необичним и разуђеним џуџељцима, кривудаџим и чесџо без џуџоказа.

Рукојис који сам намеран да срочим, џовесџ на коју сам се одважио, џелен – чемер моје исџине, личне и јавне, џоузгане, као шџо може биџи сведочење једној учесника и очеџица. Исџина за коју не смаџрам да ће биџи и исџина и моја доба, јер џо је мој доживљај свеџа, решен да са себе никако не скидам џаџилук и блаџо кроз које сам џрошао. Тако неочишћен, каљав, са џредуми-
шљајем, џокушаћу да усџосџавим свој унуџрашњи свеџ, не бих ли се докојао и свој сџољашњеј свеџа, који су се у Удесу расџали свом дужом времена и џросџора, џа их има, еџо, и овде у Брдима.

Неојозиво ће сва имена и џрезимена и наџимци биџи исџи-
ниџи. Оно шџо сам само чуо, а смаџрам џоузганим, најласићу нарочиџо. Еџо, сџиџоџ ноју џред ноју, овде у Брдима, до основних џравила криџичкој издања мој живоџа, забавној и џоучној шџи-
ва, са џраџичким елеменџима.

Превише сам сџрасџивено џрилазио мојим џозивима и дела-
њима, вери, лиџераџури, филозофији, џозоришџу, џолиџици. Сада када сам лишен вишка сџрасџи и

нејоџребној знања, џредочићу чињенице, без украса, можда са зрнцием машиџе, и џо само џамо куда нисам домашио у својим исџраживањима. Еџо, џако ћу, ваљда, црџежом за рукојис Лич-
на докуменџа, који ће, надам се, џоограсџи до романа, најјуриџи и доакаџи немилосрдно свим џрозоџама које су ми ноћима чини-

ле заседе. И још нешто: рукопис ћу сматрати вредним и грађоценом, ако ја иоле разумеју они који буквално схватају законе природе и друштва.

Кажу да су Брда лековића, али има превише умрлица, које су начичкане на једној непријатно великој и кривој дасци, закуца-ној укриво на три дрвета. Испред ње и такве даске окуља се значајан број људи свих генерација, који нескривено и радо оговарају оне отишле засада и ниде. Или, што би рекли, старински олажавају отишле, а када се малко одобровоље, о отишлима казују све најгоре и горе од тога. На тај безочни скућ желео сам да утичем свом својом преосудом снагом и зрнима социјалне добродушности. Отерали су ме уз најгоре њовке и клење, са жељом да ме што пре чистају на тој кривој и непријатно великој дасци. Помислио сам да знам, од тога скућа млађих и старијих не-смајника, више јадних вишевековних њовки, али нисам хтео да их ућоробим, јер бих онда био исти као они.

Отишао сам ћуће, неслабилан, корак по корак, равнодушно, са једином жељом да помислим на некој или нешто лепо. Имате моћност да из једанућ поодите на која сам помислио.

Какав је то век кад толико моје љубави има, једино што сам узвикнуо налас, ућркос Агаму. Нико ме није разумео.